

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΓ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ 1935

ΑΡΙΘ. 9

ΠΕΡΙ ΧΩΡΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΤΙΤΟΥΛΑΡΙΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΕΝ ΤΗ ΟΡΘΟΔΟΞΩ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

[2]

Ἐν τῇ ἐν Ἐφέσῳ Γ' Οἰκουμένηῳ Συνόδῳ (431) παρεκάθησαν Χωρεπίσκοποι καὶ υπέγραψαν τὰ Πρακτικὰ αὐτῆς ἐξ ὀνόματος ἑαυτῶν, ἀλλ' οὐδεμίαν μνείαν ἐγένετο ἰδιαιτέρα περὶ αὐτῶν. Ἰαυτὴ μνεία ἐγένετο ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Δ' Οἰκουμένης Συνόδου, ἐν ἣ παρεκάθησαν ὁ Χωρεπίσκοπος, ἐπέχοντες τὸν τόπον ἄλλων Ἐπισκόπων, Ἐπιφάνιος Ἐπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ Ὀλυμπίου Ἐπισκόπου Κωνσταντίας, Σωφρόνης Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον Βασσιανῶ Ἐπισκόπου Μεψουεστίας, Ἀδελφίος Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον Ἀδολίου Ἐπισκόπου Ἀραβισσοῦ, Ἀδολος (Ἄδελφος) Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον Μεσσαλίνου Ἐπισκόπου Λαοδικείας, Εὐέλπιστος Χωρεπίσκοπος ἐπέχων τὸν τόπον τοῦ Ἐπισκόπου Τενέδου Φλωρεντίου*. Ἐν τῷ 2ῳ κανόνι ἡ Σύνοδος ἀπηγόρευσε καὶ κατεδίκασε τὴν σιμωνίαν ἐξ ἀφορμῆς τῶν κατὰ τοῦ Ἰθα Ἐδέσης γενομένων κατὰ τὴν 9ην καὶ 10ην συνεδρίαν καταγγελίων. Ἐν τῷ κανόνι γίνεται μνεία καὶ τῶν Χωρεπισκόπων, «Ἐἴ τις Ἐπίσκοπος ἐπὶ χρήμασι χειροτονίαν ποιῆσαι το καὶ εἰς πρᾶσιν καταγάγῃ τὴν ἀπρατον χάριν καὶ χειροτονήσῃ ἐπὶ χρήμασιν Ἐπίσκοπον ἢ Χωρεπίσκοπον ἢ Πρεσβύτερον ἢ Διάκονον ἢ ἕτερόν τινα τῶν ἐν τῷ κλήρῳ καταριθμουμένων.» Ἡ Σύνοδος ἐκφράζεται περὶ τῶν Χωρεπισκόπων ὡς περὶ θεσμοῦ κανονικῶς ὑφισταμένου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀσφαλίζει τὴν χειροτονίαν αὐτῶν ὡς καὶ τῶν ἄλλων κληρικῶν κατὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τῆς σιμωνίας. Διὰ δὲ τοῦ 8ου κανόνος ἀπηγόρευσε ἡ Σύνοδος τὰς ἀπολελυμένας χειροτονίας Πρεσβυτέρων, Διακόνων καὶ τῶν κατωτέρων κληρικῶν, ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῶν καταγγελθέντων ἐν αὐτῇ περὶ τινῶν ὁπαδῶν τοῦ αἰρεσιάρχου Εὐτυχοῦς, οἵτινες, χωρὶς νὰ εἶναι βέβαιον πολλάκις εἶναι ἦσαν κληρικοί, εἰσεπήδων εἰς διαφόρους ἐνορίας καὶ διέδιδον τὴν αἵρεσιν καὶ συνετάρασσον αὐτάς. Ὁ κα-

νὼν λέγει: «Μηδένα δὲ ἀπολελυμένως χειροτονεῖσθαι μήτε Προσβύτερον μήτε Διάκονον μήτε ἄλλως τινὰ τῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τάγματι, εἰ μὴ ἰδικῶς ἐν ἐκκλησίᾳ πόλεως ἢ κώμης ἢ μαρτυρίῳ ἢ μοναστηρίῳ ὁ χειροτονοῦμενος ἐπισηρῆται: τοὺς δὲ ἀπολύτως χειροτονοῦμένους ὄρισεν ἡ Ἁγία Σύνοδος ἄκνηρον ἔχειν τὴν τοιαύτην χειροθεσίαν καὶ μηδαμοῦ δύνασθαι ἐνεργεῖν ἐφ' ἑβρεῖ τοῦ χειροτονησαντος». Εἶναι πρόδηλον ὅτι ἐν τῷ κανόνι τούτῳ, ὅν υπέγραψαν καὶ οἱ παρακαθήμενοι ἐν τῇ Δ' Οἰκουμένηῳ Συνόδῳ Χωρεπίσκοποι, οὐδεὶς λόγος γίνεται περὶ αὐτῶν, διότι οὐδέποτε ἡ χειροτονία αὐτῶν ἐθεωρήθη ἀπολελυμένη. Πρόκειται περὶ Πρεσβυτέρου, Διακόνου καὶ κατὰ κατοῦσαν κλίμακα τῶν λοιπῶν «τῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τάγματι», ἢ, ὡς λέγεται ἐν τῷ 2ῳ κανόνι. «τῶν ἐν τῷ κλήρῳ καταριθμουμένων». Ἐν τοῖς ἱεροῖς κανόσι Κληρὸς καὶ Κληρικοί ὀνομάζονται συνήθως πάντες οἱ κληρικοί (Ἀπ. 23. 27. 54—57 Ἀ' Οἰκουμ. 17), ὡσαύτως Ἱερατικοὶ ἢ Κληρικοί (ΣΤ'. 6. 9. 27. 50. 77), ἐνίοτε δὲ γίνεται διάκρισις μεταξὺ Ἐπισκόπων καὶ κληρικῶν (Γ', 7. 5. 22. 23. Ζ'. 16) ἢ μεταξὺ Ἐπισκόπων, Πρεσβυτέρων καὶ Διακόνων καὶ τῶν ἐν τῷ κλήρῳ (Α'. 3), δηλαδὴ μεταξὺ τῶν ἀνωτέρων καὶ τῶν κατωτέρων κληρικῶν, ὡσαύτως μεταξὺ Πρεσβυτέρων, Διακόνων καὶ Ἱερατικοῦ (Ἀντιοχ. 3) μεταξὺ Ἐπισκόπων, Πρεσβυτέρων, Διακόνων καὶ «τῶν τοῦ καταλόγου τοῦ Ἱερατικοῦ» (Ἀπ. 18. 9. 25. 51. 58. 64. 65. 66), μεταξὺ Ἐπισκόπων Πρεσβυτέρων καὶ «τῶν τοῦ κανόνος» (Ἀντιοχ. 11). Γενικῶς ὅμως διὰ τῆς ἐκφράσεως «οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι» (Α'. 17) νοοῦνται οἱ Ἐπίσκοποι, Πρεσβύτεροι, Διάκονοι καὶ οἱ λοιποὶ ἐκτὸς τοῦ Βήματος κληρικοί. Ἐν σχέσει δὲ πρὸς μὴ κληρικούς, συνήθως διάκρισις γίνεται ἀπλῶς μεταξὺ Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, μεταξὺ Κλήρου καὶ Λαοῦ, γενικῶς δὲ ἡ ὀνομασία Κληρὸς, Κληρικὸς συμπεριλαμβάνει καὶ τοὺς ἀνωτέρους (Ἐπίσκοπον, Χωρεπίσκοπον, Πρεσβύτερον, Διάκονον) καὶ τοὺς κατωτέρους (Ἰποδιάκονον, Ἀναγνώστην, Ψάλλον, Ἐφοριστὴν κτλ.) κληρικούς. Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ 6ῳ κανόνι τῆς Δ' Συνόδου ἀπαριθμοῦνται ἐκ τῶν ἀνωτέρων κληρικῶν μόνον οἱ Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι καὶ κατὰ κατοῦσαν κλίμακα, ὡς εἶπομεν. «οἱ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τάγματι». Ἀπαγορεύεται δὲ ἡ ἀπολελυμένη (ἢ ἀπόλυτος) χειροτονία ἢ προχέρισις αὐτῶν καὶ ἐπιβάλλεται ὅπως «ἰδικῶς» χειροτονωῦνται α) ἐν ἐκκλησίᾳ (=ναφ) πόλεως, β) κώμης (=ναφ κώμης), γ) μαρτυρίῳ (=ναφ καθιερωμένῳ εἰς μάρτυρας ἢ ἐν ᾧ ὑπῆρχε τάφος μάρτυρος), δ) μονα-

1. Mansi, Sacrorum Conciliorum nova et amplissima Collectio, IV, 1125. 1217. Ed. Schwartz, Acta Conciliorum Oecumenicorum. Concilium Ephesenum, Berlin et Lipsiae 1923—30, I, I, 7, s. 87. 138.

2. Mansi, VI, 568. 943. 949.

στηρίω. Πρόκειται, κατά ταύτα, περί κληρικών υπη-
ρετούντων εις ναούς, γίνεται δε μναία καὶ ναῶν Μο-
ναστηρίων, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ ἡγούμενοι συ-
νήθως ἦσαν ἀπλοὶ μοναχοί, υπήρχον δὲ καὶ εἰδικοί
πρεσβύτεροι διὰ τοὺς ναοὺς αὐτῶν¹. Κατὰ τὴν διάτα-
ξιν λοιπὸν τοῦ κανόνος, οἱ Πρεσβύτεροι καὶ οἱ Διάκονοι
καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς κληρικοί ἔδει ἵνα χειροτονῶνται
καὶ χειροθετῶνται δι' ὠρισμένον ναόν.

Ἀναμφιβόλως ἐν τῷ κανόνι δὲν πρόκειται περὶ ἀπα-
γορεύσεως χειροτονίας Ἐπισκόπων καὶ ὁμ. Χωρεπισκό-
πων, ἀφοῦ ἄλλως τε, ὡς εἶπομεν, ὅτι τὸν κανόνα υπέ-
γραψαν καὶ οἱ Χωρεπισκόποι². Οἱ ἐρμηνεύται τῶν κα-
νόνων Ζωναράς καὶ Βαλααμῶν ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ἑ-
κτονοῦ τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου γενικεύοντες τὸν λό-
γον σημειοῦσι συμπερασματικῶς ὅτι δέον ἔστι ἀπαγορευ-
ῆται καὶ ἡ ἀπολελυμένη χειροτονία Ἐπισκόπων, χωρὶς
ἄλλως γὰρ συνάγωσι τοῦτο ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ
κανόνος, ἀλλ' ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν θεμελιώδη κανο-
νικὴν ἀρχήν, καθ' ἣν ὁ Ἐπίσκοπος συνδέεται μετὰ
τῆς Ἐπισκοπῆς δι' ἣν χειροτονεῖται καὶ ἡτις ἄνευ
αὐτοῦ θεωρεῖται καὶ εἶναι χηρεῦσα³. Περὶ τοῦ κα-
νόνοιο σαφῶς ἐσημείωσεν ὁ Ζωναράς «*Ἱερεῖς καὶ δια-
κόνους ἢ ἄλλως τινὰ τῶν ἐπιτεταγμένων ἐν κλήρῳ
διετάξαι τὴν Σύνοδος αὐτῆ μὴ χειροτονεῖσθαι ἀπο-
λελυμένως...*»⁴. Ὁ αὐτὸς ἐρμηνευτὴς ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ
τῆς ἐπιστολῆς τῆς Γ' Οἰκουμ. Συνόδου πρὸς τὴν
ἐν Παμφυλίᾳ Σύνοδον ἐσημείωσεν «*Ἡ γὰρ ἐν Χαλ-
κηδόνι Σύνοδος τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα ἁγίων Πα-
τέρων ἐν ἑκτῷ κανόνι μὴδὲνα ἀπολελυμένως χειρο-
τονεῖσθαι θεθέστικε, μὴ πρεσβύτερον, μὴ δούκονοι,
μητε τινὰ ἄλλως τῶν ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ τάγματι...*»⁵.
Θέλω δὲ νὰ παραστήσω ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ χει-
ροτονῶνται ἀπολελυμένως Ἐπίσκοποι, ἀναλαμβάνον-
τες τὴν διαποίμανσιν Ἐπαρχίας, προσέθηκεν «*Ἐπεὶ
τοῖνον οἱ ἡτιτος ὄντες βαθμοῦ ἀπολύτως χειροτο-
νεῖσθαι οὐ συγχωροῦνται... πῶς ὁ μείζωνος ἀξίας
κτλ.*»⁶. Εἶναι λοιπὸν σαφές ὅτι, κατὰ τὸν Ζωναράν, ἐν
τῷ ἕκτῳ κανόνι τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου δὲν πρόκει-
ται περὶ Χωρεπισκόπων ἢ Ἐπισκόπων πόλεων. Ἀλλὰ
καὶ ὁ Βαλααμῶν ἐρμηνεύων τὸν κανόνα ἐσημείωσεν
«*ὡς περ νῦν ἕκαστον τῶν ἀρχιερέων τῆς δε τῆς πόλεως
ἐπίσκοπον ὁ χειροτονῶν αὐτὸν προδὲληφθεῖσαν λέγει, οὕτω
τὸ παλαιὸν πᾶς χειροτονούμενος τῆς δε τῆς ἐκκλησίας
ἱερεὺς ἢ διάκονος ἢ κληρικὸς ἀπὸ τῶν ὀνομαζέσθαι εἰ καὶ
νῦν τοῦ πάντη καταπεφρόνηται.*»

1. Νικ ο δ ἡ μ ο υ Μ ε λ α ρ. Οἱ κανόνες τῆς Ὁρθο-
δόξου Ἐκκλησίας, Α, 311, 345.

2. Νικ ο δ ἡ μ ο υ Μ ε λ α ρ. Τὸ Κανονικὸν Δίκαιον,
τ. 283.

3. Γ. Ρ ἄ λ λ η κ αὶ Μ. Η ο σ τ ῆ. Σύνταγμα τῶν ἱε-
ρῶν κανόνων, Β, 231. Περαιτέρω ὁ Ζωναράς ἐσημείωσεν
«*ὡς περ νῦν ἕκαστον τῶν ἀρχιερέων τῆς δε τῆς πόλεως
ἐπίσκοπον ὁ χειροτονῶν αὐτὸν προδὲληφθεῖσαν λέγει, οὕτω
τὸ παλαιὸν πᾶς χειροτονούμενος τῆς δε τῆς ἐκκλησίας
ἱερεὺς ἢ διάκονος ἢ κληρικὸς ἀπὸ τῶν ὀνομαζέσθαι εἰ καὶ
νῦν τοῦ πάντη καταπεφρόνηται.*»

4. Αὐτόθι, Β, 212.

5. Αὐτόθι, Β 212.

6. Αὐτόθι, Β, 231. Πρὸς καὶ ἐρμηνείαν Ἀριστοῦ. Αὐ-
τόθι, Η, 232.

Ὅστε ὁ κανὼν ὁμιλεῖ («*φησὶν*») περὶ χειροτονίας
κληρικῶν δι' ὠρισμένους ναοὺς, τοιοῦτους δ' ἔχει ὑπ'
ὄψιν μόνον τοὺς Πρεσβύτερους, Διάκονους καὶ τοὺς
μετ' αὐτοῦς.

Δὲν πρόκειται λοιπὸν ἐν τῷ κανόνι περὶ τοῦ θεσμοῦ
τῶν Χωρεπισκόπων ὅστις, ἄλλως τε, ἐξηκολούθησεν
ἰσχύων, ἐν δὲ τῷ 14ῳ κανόνι τῆς Ζ' Οἰκουμεικῆς
Συνόδου (787) γίνεται μναία τοῦ ἀρχαίου ἔθους, καθ'
ὃ ὁ Χωρεπίσκοπος προεχειρίζετο ἀναγνώστως ἐντολῇ
τοῦ Ἐπισκόπου. Ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς
Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε, ὡς
εἶπομεν, ἰσχύων ὁ θεσμὸς τῶν Χωρεπισκόπων¹. Διὰ
τὴν Ἐκκλησίαν ΚΗόλιως κατὰ τὸν 10^{ον} αἰῶνα ὁ Θεό-
δορος Βαλααμῶν ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ 13ου κανόνος
τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Συνόδου σημειώσεν ὅτι ὁ «*ἀσκήσιος*»
τῶν Χωρεπισκόπων παντελῶς ἠπράκτησεν².

Ἡ δὲ ἑκτος ἢ Πενθέκτη Σύνοδος (692) ἔχουσα ὑπ'
ὄψιν οἱ αἱ Ἀραβικαὶ ἐπιδρομαὶ κατὰ τὸν Ἀνατολικῶν
Ἐπαρχιῶν τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους κατέστησαν ἀ-
δύνατον τὴν ἐν ταῖς παλαιαῖς αὐτῶν καθέδρῳσιν καὶ
διαμονῇ τῶν χειροτονηθέντων ἡδὴ Μητροπολιτῶν,
ἐπέτρεψε διὰ τοῦ 37ου κανόνος ὅπως οὗτοι μένοντες
μακρὰν αὐτῶν ἀσκήσι τὰ ἱεραρχικὰ αὐτῶν δικαιοῦ-
ματα. Εἰδικώτερον διὰ τοῦ 39ου κανόνος ἐπέτρεψεν ὅ-
πως ὁ Κύπρου Ἰωάννης, ἀναγκασθεὶς ἕνεκα τῶν κατὰ
τῆς γῆσου ἐπιδρομῶν τῶν θαρβάρων νὰ μετακινήσῃ, ἐγ-
καταστή ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μητροπόλεως Κυζικίου, σώ-
ζων καὶ ἀσκήσι πάντα τὰ δικαιοῦματα αὐτοῦ ὡς Ἀρ-
χιεπισκόπου Κύπρου. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Βαλααμῶν ἐν
τῇ μελέτῃ περὶ τῶν Πατριαρχικῶν προνομίων ἐση-
μείωσεν ὅτι: «*πρόσταξις ἐστὶ τοῦ αἰετῆμου Βασιλέως
κυρίου Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ...διοριζομένη μὴ μόν-
ων ἀπαρμποδίστως ἀρχιερεῖς ψηφίζεσθαι εἰς τὰς
ἀνατολικὰς ἐπαρχίας, κἂν οὐ δύνανται οἱ ἐν αὐταῖς
ἐπικηρυττόμενοι καταλαμβάνειν τοὺς λαχόντας ταύ-
τας θρόνους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν ἔχειν
ἄσα πρὸ ταύτης ἔσχον κατὰ τὴν μεγαλόπολιν δικαιοῦ-
ματα.*» Τοῦτο δὲ διότι μετὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Μουσουλμάν-
ων Ἀράβων καὶ Τούρκων κατὰ τὸν Ἀνατολικῶν
Ἐπαρχιῶν ἢ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ διετή-
ρησε τὰς ἐν αὐταῖς Ἐπισκοπὰς καὶ Μητροπόλεις,
ἀλλὰ καὶ τοὺς Πατριαρχικοὺς θρόνους. Ὅθεν καὶ ἐν
ΚΗόλι ἐχειροτονοῦντο φιλόνημοι Μητροπολιταὶ καὶ
Ἐπίσκοποι διαλαμφασῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκο-
πῶν τῶν Ἀνατολικῶν Ἐπαρχιῶν. Ἐν δὲ ταῖς Πα-
τριαρχείαις τῆς Ἀνατολῆς διέμεναν τοιοῦτοι ὅπου
μόνον ἦτο δυνατόν. Ἡ Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας εἶχεν
ἡδὴ τοιοῦτους τιτουλαρίους Ἱεράρχας εὐθὺς μετὰ τὴν
ἀραβουρατίαν (640). Ὁσαύτως δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία
Ἱεροσολύμων.

[Συνεχίζεται τὸ τέλος]

1. Hefele-Leclercq, ἐν ὄψ. Η, 1218 κτ.

2. Ρ ἄ λ λ η κ αὶ Μ. Η ο σ τ ῆ. Σύνταγμα τῶν ἱε-
ρῶν κανόνων Γ, 47.

3. Αὐτόθι, Δ, 555.

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

[3]

Τὸ ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Νικοδήμου ἦτο ἔργον πολυσχιδές. Προέχει δὲ βεβαίως ἡ συγγραφικὴ αὐτοῦ δρασις. Ἄλλ' ἐν Ἀγίῳ Ὄρει εὐρισκόμενος δὲν ἄφινε παρουσιαζομένην εἰς αὐτὸν εὐκαιρίαν νὰ διδάσκη καὶ προφορικῶς. Δὲν ἐδίδασκεν ὡς καθηγητὴς ἀπὸ τῆς σχολικῆς ἔδρας· ἀλλ' ὅπου ἤθελεν ἐμφανισθῆ, καὶ τὸ ταπεινὸν του κελλίον, ἦσαν ἔδραι καὶ σχολεῖον ἐξόχου γοητείας καὶ γονιμότητος. Ὁ ἄριστος γνώρισας τὰ κατὰ τὸν Νικόδημον ἐκεῖνον μοναχὸς Εὐθύμιος μεταδίδει εἰς ἡμᾶς ἀπεριττόν τι γεγονός. λίαν ὁμῶς χαρακτηριστὸν τῆς σοφίας καὶ τοῦ ζήλου του. «Συχνά», λέγει ὁ Εὐθύμιος, «ἤρχετο καὶ εἰς ἡμᾶς...Καὶ ὅταν ἐκαθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, εἰ μὲν καὶ ἐσιωπούσαμεν, ἔτρωγεν ὡσάν νηστικὸς ὁποῦ ἦτον· εἰ δὲ καὶ ἐρωτούσαμεν τίποτε, ἤρχιζε νὰ λέγη, καὶ ἀπὸ τὸ λέγειν ἀλησμονοῦσε τὴν πείναν, ὥστε ὁποῦ πολλὰς φορές τον ἐπρόσταζεν ὁ μακαρίτης γέροντάς μας νὰ σιωπήσῃ διὰ νὰ φάγῃ»¹. Τὸ ἀπλούστατον τοῦτο γεγονός εἶναι ἀρκετὸν νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι αἱ στιγμαὶ τῆς συναναστροφῆς μετὰ τὸν Νικόδημον ἦσαν ὡραὶ διδασκαλίας. Τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ προέχον χαρακτηριστὴ ἦτο ἡ παραμυθία. Ὡς φαίνεται εἰς τὰ συγγράμματά του, ὁ Νικόδημος διαφλέγεται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ πόθου νὰ παρηγορήσῃ τὸν τεθλιμμένον, νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος, νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Νικόδημος, κατὰ τὸ Γραφικὸν εἰπεῖν, εἶναι «υἱὸς παρακλήσεως». Ἀπὸ τῆς Μονῆς τοῦ Διονυσίου ταχύτατα εἶχεν ἐξέλθει ἡ φήμη αὐτοῦ ἀνατὰ τὸ Ὄρος· ταχύτατα δὲ ἐπίσης ὑπερβάσι τὰ ὅρια τούτου διεδόθη καὶ ἀνατὰς ἑλληνικὰς χώρας. Οὕτω δὲ πλείστα «πρόβατα ἀπολωλότα» δὲν ἐδίσταζον νὰ ἀναλαμβάνωσι τὴν πρὸς τὸ Ἀγιώνυμον Ὄρος ἄγουσαν, ἵνα ἐκεῖ ἀναζητοῦντες τὸν Νάξιον μοναχὸν λάβωσι παρ' αὐτοῦ σωτηριώδη παραμυθίαν. Τόσοι ἦσαν οἱ προσιτρεχόντες πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀπὸ τὰς Σκήτας καὶ ἀπὸ τὰ Κελλία καὶ ἀπὸ διαφόρους χώρας, ὥστε, καθὼς ἀναφέρει ὁ ἀντόπτης βιογράφος του Εὐθύμιος, πολλὰκις ὁ Νικόδημος παρεπονεῖτο. «Παρεπονεῖτο ὄχι τοὺς ἀδελφοὺς βαρυνόμενος· διότι πῶς ἦτο δυνατόν τοῦτο αὐτὸς ὁποῦ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τὸ ἐδαπάνησεν εἰς τὸ νὰ συνθέτῃ καὶ νὰ ἐξηγῇ τὰ ἀνήκοντα εἰς ὀφέλειαν τῶν ἀδελφῶν του χριστιανῶν; Ὅχι λέγω διὰ τοῦτο. Ἀλλὰ παρεπονεῖτο διότι ἠμποῦντο ἀπὸ τὸ θεῖον τοῦτο ἔργον, καὶ διὰ τὸν πόθον ὁποῦ εἶχε νὰ ἀδολεσχῇ ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τὴν θεῖαν καὶ νοερὰν προσευχήν»². Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀθόρυβος πνευματικὴ ἐργασία τοῦ μοναχοῦ Νικοδήμου. Πόσοι θὰ ἠυλόγησαν τὸν Θεόν, πόσοι θὰ ἐμακρίσαν τοὺς γονεῖς καὶ τὸν τόπον τοῦτον ὁποῦ ὁ μακάριος ἐκεῖνος ἀνὴρ εἶδε τοῦ ἡλίου τὸ φῶς! Καὶ ἐν τοσοῦτω, ὅσάκις οἱ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετούμενοι ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην των εἰς αὐτὸν καὶ τὰς εὐχαριστίας των, ἐκεῖνος ταπεινός, ταπεινότατος, ὡς ὁ θεῖος Διδάσκαλος, ἠρνεῖτο νὰ δεχθῆ καὶ παρέπεμπε τοὺς εὐ-

χαριστοῦντας εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον εἰς Αὐτόν. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δίδει ἀξίαν ὑπέροχον εἰς τὸ ἐν γενεῖ ἔργον τοῦ Νικοδήμου δὲν εἶναι τόσον ὁ ἀξιοθαύμαστος ἄλλως πλοῦτος τῶν γνώσεων, γνώσεων τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἔσω σοφίας, ὅσον ἡ πηγὴ ἡ ἀείρορος τῶν ἱερῶν αἰσθημάτων του καὶ τὸ ἄρωμα τῆς ἠθικῆς του ζωῆς. Ἡ συμπάθεια του πρὸς τὸν ἁμαρτωλὸν ὀπλίξει αὐτὸν κατὰ τῆς ἁμαρτίας ὑπὸ πύσας αὐτῆς τὰς μορφάς. Εἰς τὸ «Ἐξομολογητάριον» του ἡ ψυχὴ τοῦ Νικοδήμου ἀνακλᾷ ἐξαιρετὸν αἴγλην. Εἶναι ὑπερόχως συγκινητικὴ ἡ ἱερά του προσπάθεια νὰ ὀχυρώσῃ τὸν Πνευματικὸν μετὰ ἅλα τὰ ἐφόδια, ὥστε νὰ ἐπιτελέσῃ οὕτως ἐπαρκῶς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ. «Πνευματικέ», τοῦ λέγει· «Πνευματικέ, εἰς τὰς χεῖράς σου εἶναι νὰ ἐλευθερώσῃς ἀπὸ τὴν φουροτοῦναν τῆς ἁμαρτίας τοὺς ταλαιπώρους ἁμαρτωλοὺς»¹. «Πνευματικέ πάτερ, πρέπει νὰ ἐπιμελήσῃς μετὰ κάθε τρόπον νὰ γυρίξῃς τὸν ἁμαρτωλὸν εἰς τοὺς ὀπίσω καὶ μικροτέρους βαθμοὺς τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ τὸν ἐμποδίξῃς ἀπὸ τοῦ νὰ προχωρῇ εἰς τοὺς ἔμπροσθεν καὶ μεγαλυτέρους»². Θέλετε δὲ νὰ ἴδῃτε καὶ μετὰ ποῖαν πεποίθησιν καὶ πόθον ὀμιλεῖ περὶ τοῦ ὑψίστου ἔργου τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ; «Περισσότερον ἀπὸ ὅλα πρέπει νὰ σπουδάξῃς, Πνευματικέ, νὰ ἀποκόπῃς τὸν ἁμαρτωλὸν ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσιν, κἂν καὶ εἰς ὅποιον μεγάλο βαθμὸν τῆς ἁμαρτίας εὐρίσκειται». Ὁ Νικόδημος, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν ἁμαρτωλὸν νὰ πέσῃ εἰς ἀπόγνωσιν. «Ἡ ἀπόγνωσις», λέγει ὁ Νικόδημος, «εἶναι τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ κακά, διατὶ εἶναι ἀντίθεον, καὶ ἄκριτος ἐναντίον εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἀγκαλὰ κάθε ἁμαρτία εἶναι ἐναντία εἰς τὸν Θεόν, ἀλλ' εἶναι κατὰ τινα τρόπον μόνον καὶ μερικῶς· ἡ δὲ ἀπόγνωσις ἐναντιοῦται εἰς τὸν Θεὸν καθολικῶς καὶ μετὰ ὅλους τοὺς τρόπους. Διατὶ αὐτὴ ἀναρρεῖ μὲν καὶ ἐκβάλλει τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸ μέσον, κάμνει δὲ ὡς ἄλλον Θεὸν τὴν κακίαν, καὶ τὸν αἴτιον τῆς κακίας διάβολον· καὶ θέλει ὅτι ἡ κακία νὰ εἶναι δυνατωτέρα τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, ἀπειροτέρα τῆς ἀπειρίας του, καὶ νὰ εἶναι αὐτὴ μᾶλλον παρὰ ὁποῦ εἶναι ὁ Θεός, τί δὲ ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ εὐρεθῆ ἀπὸ τοῦτο ἀσεβέστερον ἢ ἀνοητότερον; τὸ νὰ φαντάζεται τὴν ἀδύνατον ἁμαρτίαν δυνατωτέραν τοῦ ὄντως δυνατοῦ; τὴν πεπερασμένην ἀπειροτέραν τοῦ ἀπειροῦ; καὶ τὸ μὴ ὄν ἀνώτερον τοῦ ἀεὶ ὄντος»². Ἡ σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὁ κατὰ τῆς ἁμαρτίας θρίαμβος ἀποτελεῖ τὸν μυστὸν τῶν ἔργων τοῦ Νικοδήμου καὶ τὴν ἀγίαν ψύχωσιν αὐτοῦ.

(Συνεχίζεται)

1. Νικόδημος, Ἐξομολογητάριον. Ἐν Βενετία 1835, Σελ. 18.

2. Ἐξομολογητάριον, σελ. 18, σημειώσεις.

1. Εὐθύμιος, ἐνθ' ἄν. σ. 213-214.

2. Εὐθύμιος, ἐνθ' ἄν. σελ. 215.

Η ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΥΛΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

α) Χριστιανική Ἠθική.

Αὕτη, ὡς σχολικὸν μάθημα, ἀποτελεῖ κυρίως ἐπέκτασιν τοῦ ἠθικοῦ μέρους τῆς κατηχίσεως· ἡ κερωρισμένη ὅμως τοῦ μαθήματος τούτου ἐξέτασις ἐν τῇ Στ' τάξει τοῦ Γυμνασίου ἀποβαίνει ἀπαραίτητος. Ὁ τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ὄχι μόνον αὐτὰς τὰς ἠθικὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς γενικωτέρας φιλοσοφικὰς προϋποθέσεις ἐφ' ὧν αὐταὶ στηρίζονται, καὶ τὰ σημεῖα ἔτι ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἀντιδιαστέλλεται ἡ ἠθικὴ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὡς ἠθικὴ τῆς τελείας θρησκείας, πρὸς πᾶσαν ἄλλην φιλοσοφικὴν ἢ θρησκευτικὴν ἠθικὴν. Ὡσαύτως ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τοῦ μαθήματος τούτου καὶ τὴν θεμελίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν πρέπει ν' ἀποφευχθῶν αἱ ἀκρότητες: οὔτε δηλαδὴ ἡ ἐπιχειρηματολογία πρέπει μόνον ἐκ τῆς θρησκείας νὰ λαμβάνηται, ἀποκλειομένου τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ πάσης ἄλλης μὴ θρησκευτικῆς πηγῆς (ἐπιστήμης, ἀνθρωπίνης πείρας κλπ.), οὔτε νὰ καταντῶν τὸ μάθημα τοῦτο ἱστορικὴ ἐκθεσις τῶν διαφόρων συστημάτων ἠθικῆς, ἢ καὶ νὰ ἐνδιατρίβῃ ὑπὲρ τὸ δέον εἰς ζητήματα ἀναγόμενα εἰς ἄλλας ἐπιστήμας π.χ. τὴν ὑγιεινὴν (καθῆκοντα πρὸς τὸ σῶμα), τὴν κοινωνιολογίαν κλπ. Προβλήματα ὅμως ζωτικὰ καὶ ἐπίμαχα, ἀναφερόμενα εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν τάξεων τοῦ λαοῦ, ἢ εἰς τὴν θέσιν, ἣν λαμβάνει ὁ χριστιανισμὸς ἐναντι τοῦ ὅλου «κοινωνικοῦ προβλήματος», πρέπει νὰ ἐξετάζονται κατὰ τὸ μάθημα τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, ἢ ἐξέτασις ὅμως αὕτη πρέπει νὰ γίνηται μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀντικειμενικότητος καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου, περιέχοντος καὶ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς τὰς ὑψίστας ἀρχὰς καὶ ἀληθείας.

β) Δειτουργική.

Ἡ λειτουργικὴ ὡς ἴδιον μάθημα σκοπὸν ἔχει νὰ ἐκθέσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς συστηματικώτερον καὶ πλατύτερον τὰ κεφάλαια περὶ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τελετῶν καὶ τὰ περὶ τοῦ τόπου (ναοὶ) καὶ τοῦ χρόνου (ἐορταί) καθ' οἷς αὐταὶ τελοῦνται. Ἐκ τῶν τελετῶν τούτων ἡ ἱερὰ λειτουργία, ὡς ἀποτελοῦσα τὸ κέντρον τῆς ὅλης χριστιανικῆς λατρείας, πρέπει νὰ ἐξετάζεται διεξοδικώτερον. Εἰς τὸ Γυμνάσιον παρουσιάζεται καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, ὅτι οἱ μαθηταὶ δύνανται νὰ ἐννοῶσι τὰς διαφόρους τῆς Ἐκκλησίας τελετὰς καὶ ἀκολουθίας καλύτερον, ὡς ἐκ τοῦ γλωσσικοῦ αὐτῶν καταρτισμοῦ. Τὸ μάθημα πρέπει νὰ ἔχῃ πρακτικὸν καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ἐποπτικὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸν μαθητὴν ἱκανὸν ὥστε νὰ συμμετέχῃ ἐνσυνειδήτως καὶ μετὰ προθυμίας εἰς τὴν χριστιανικὴν λατρείαν. Αἱ λεπτομερεῖς περιγραφαὶ διαφόρων ἀντικειμένων τῆς χριστιανικῆς λατρείας (ἱερῶν ἀμφίων καὶ ἱερῶν σκευῶν) δὲν ἔχουσι λόγον καὶ θέσιν εἰς τὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια. Τοῦναντίον εἰς τὸ μάθημα τοῦτο πρέπει νὰ γίνηται εὐθύς λόγος περὶ τῆς χριστιανικῆς τέχνης καὶ τῆς ἱερᾶς ὑμολογίας (εἰς τὸ Γυμνάσιον), εἰς τὸ νέον

δὲ πρόγραμμα αὐτοῦ ἡ λειτουργικὴ συνδιδάσκειται μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑμολογίας (ἀνάγνωσις τῶν κυριωτέρων προϋόντων αὐτῆς) ἐν τῇ Ε' τάξει. Ἄλλ' ὅμως ἡ διδασκαλία τῶν ἀπολυτικῶν καὶ ἄλλων τροπαρίων τῶν σπουδαιωτέρων χριστιανικῶν ἐορτῶν δύναται καὶ ὀφείλει νὰ γίνηται ἀνεξαρτήτως τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῆς λειτουργικῆς.

γ) Στοιχεῖα Ἀπολογητικῆς.

Ὑποστηρίζεται ὑπὸ τινων ὅτι εἰς τὰς τελευταίας τάξεις τοῦ Γυμνασίου καὶ δὴ ὡς ἐπιστέγασμα τῆς ὅλης θρησκευτικῆς ἐν τῷ σχολείῳ διδασκαλίας καλὸν εἶναι νὰ παρέχονται καὶ στοιχεῖα ἐκ τῆς ἀπολογητικῆς. Τὸ μάθημα τοῦτο πρέπει βεβαίως νὰ εἰσαχθῆ, ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Στ' τάξιν τῶν Γυμνασίων, συμφῶνως πρὸς τὸ νέον πρόγραμμα, διδάσκειται καὶ «Φιλοσοφικὴ προπαιδεία» ἐν ἐκτάσει. Εἰς τοὺς μαθητὰς θὰ γεννηθῶσι μοιραίως ἀπορίαὶ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς θεωριῶν (μεταφυσικῆ) εἰς τὸ μάθημα τῆς φιλοσοφικῆς προπαιδείας, αἱ ἀπορίαὶ δὲ αὐταὶ θὰ ἔχωσι καὶ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα. Τὰς ἀπορίας ταύτας οἱ μαθηταὶ θὰ ζητήσωσι νὰ λύσωσι καταφεύγοντες ἴσως καὶ εἰς τὸν θεολόγον καθηγητὴν, διὰ τοῦτο φρονοῦμεν ὅτι θὰ ἔπρεπε ν' ἀφιερωθῶν ὀλίγα μαθήματα τῶν θρησκευτικῶν πρὸς λύσιν τῶν ἀποριῶν τούτων. Ἐπίσης νομίζομεν ὅτι ἐν προκειμένῳ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ συνεννόησις καὶ συνεργασία μεταξὺ τοῦ θεολόγου καὶ τοῦ διδάσκοντος τὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα. Εἰς τὰ θρησκευτικὰ θὰ ἡδύνατο νὰ συζητηθῆ καὶ ν' ἀντικρουσθῆ ὁ ὕλισμὸς καὶ ἡ μηχανικὴ θεωρία τῆς ἐξελίξεως, ὁ μονισμὸς, ἡ πνευματοκρατία κλπ., ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πλάναι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ συστήματα, ἀντιστρατευόμενα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ.

ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑΓΓΗΣ
Καθηγητῆς

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπίκαιρος πρωτανικὸς λόγος.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς χαώδους πνευματικῆς συγχύσεως ἐν τῇ ὁποίᾳ καταβάλλεται ὑπὸ γνωστῶν προπαγανδῶν προσπάθεια ὅπως κερδηθῆ ἡ νεολαία πρὸ πάντων εἰς τὰς καινοφανεῖς «ἰδεολογίας», ὁ κατ' αὐτὰς ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ τῆς πρωτανείας ἀναλήφει ἐκδοθεὶς λόγος τοῦ Πρωτάνεως τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου «περὶ τῆς ἐθνικῆς ἀγωγῆς τῶν ἀτόμων καὶ τῆς διεθνoῦς συνεργασίας τῶν λαῶν» ἔρχεται νὰ ἐπιχύσῃ πλήρες φῶς εἰς τὸ ἐπίκαιρον θέμα καὶ νὰ ἐφοδιάσῃ τὴν φοιτητικὴν νεολαίαν διὰ σοφῆς καθοδηγήσεως καὶ ὑποθηκῶν πολιτικῶν. Ἀποτελεῖ πλέον ὀριστικὸν ἀπόσταγμα τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ψυχολογίας καὶ κοινωνιολογίας ὅτι διὰ τὴν ἀπορῶμεν καλοὶ κοσμοπολῖται πρέπει πρῶτον νὰ καταστήσωμεν ἄριστοι πολῖται τοῦ ἔθνους μας, ὅτι οὐδεμία πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι δυνατὴ ἄνευ τοῦ ἔθνους, ὅτι ἡ ἀγάπη

πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε ἀδύνατος ἀνευ τῆς προτέρας πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ἔθνος ἀγάπης. Ὁ ἀληθὴς, λοιπὸν, πατριωτισμὸς καὶ ὁ ἀληθὴς κοσμοπολιτισμὸς δὲν ἀποτελοῦν ἀντιθέσεις, ἀλλ' ὁ μὲν ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τοῦ ἑτέρου, ὁ δὲ δευτέρως τὸ λογικὸν τοῦ πρώτου καὶ ἀντίηγμα. Πᾶσα ἢ κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ ἔτη μετὰ τὴν τὸς ἐπιτάσεως καὶ συστήματος ἐκδηλομένη ἀγάπη καὶ συνεργασία τῶν λαῶν δὲν σημαίνει ἀφαρισμὸν τῶν ἐθνῶν καὶ συγχώνευσιν τῶν διαφορῶν ἐθνικῶν πολιτισμῶν, ἀλλὰ τοῖναντίον, προϋπόθεσιν ἔχει τὴν ἐπίσχυσιν τῆς ἰδέας τῆς πατρίδος καὶ τὴν συμβολὴν ἐκάστου ἔθνους κατὰ τὸν ἴδιον αὐτοῦ τρόπον καὶ χαρακτηριστὰ εἰς τὴν γενικὴν τῆς ἀνθρωπότητος πρόδοον. Ἐντεῦθεν ἐπιδιωκτέα καὶ καλλιεργητέα ἡ ἐθνικὴ ἀγωγή, ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ ἐπίσχυσις τῆς φυσικῆς ὀπῆς τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ ἔθνος του καὶ ἡ παρ' αὐτῷ ἐξέγερσις ζωηρᾶς συνειδητῆς φιλοπατρίας, κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικῆς ἀρετῆς, ἥτις τόσον ἐκαλλιεργήθη καὶ ἐμνήθη ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχαιότητι, ἐξ αὐτῆς μεταδοθεῖσα καὶ εἰς πάντα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη. Ἐκ τοιούτων ὁρμώμενος σκέψεων ὁ Πρῶτανος παρήγγειλε τὴν φοιτητικὴν νεολαίαν νὰ κλείη ἐρμητικῶς τὰ ὄτια τῆς εἰς ἀνατρεπτικὰ διδάγματα ἐπιβούλων τῆς πατρίδος ἐχθρῶν καὶ νὰ ἀνοίγῃ τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὰ ὑγιῆ τῶν διδασκάλων τῆς διδάγματα, ἔχουσα ἐν νῷ τὸ βῆρος τῆς ἐψηλῆς προγοτικῆς κληρονομίας ὡς τέκνον τῆς ἐνδοξοτέρας τῶν πατρῶν καὶ ὡς μέλος λαοῦ ἐνσαρκώσαντος τὸν ἰδιὸν πατριωτισμὸν καὶ μεταδόντα εἰς πάντα τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη τὴν ἰδέαν τῆς πατρίδος καὶ τὴν ἐθνικὴν συνείδησιν.

Χορομανία

Αἱ ἀπόκρουσες σημειοῦνται ἐκπαλαί καὶ ὡς περίοδος τῆς πυκνώσεως τῶν χορευτικῶν ἐσπερίδων, αἵτινες διοργανοῦνται δημοσίᾳ ἐπὶ τὸ πρόσημα μὲν τῆς φιλανθρωπίας, ἐν ἀληθείᾳ δὲ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς χορομανίας. Ὁ χορὸς κατ' ἀρχὴν εἶνε μία σωματικὴ ἄσκηση καὶ ἀπόφα καὶ ὀφελίμος, ὡς ἐκδήλωσις δὲ τῆς ὑπερχειλιζούσης τὴν ψυχὴν χαρᾶς ἀπειλεῖ ποτὲ καὶ τρόπον ἐξωτερικεύσεως θρησκευτικῆς διαθέσεως. Ἀλλ' ὡς καὶ τὰ ἀφοσιωτέρα τῶν πραγμάτων κατώρθωσε νὰ ἐκχυδαίῃ ὁ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ τὸν χορὸν κατέστησεν ἀφορμὴν καὶ μέσον πρὸς ἀξιοκατακρίτους σκοποὺς. Αἰοῦ πῶς ἄλλως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἐκτεταλλεῖσις τῶν χορευτικῶν διασκεδάσεων πρὸς θεωρητικὴν τῆς ἐνδείας, κιβδηλευομένων οὕτω τῶν ἑρρωτέρων αἰσθημάτων τῆς φιλανθρωπίας ἐπὶ καταφανεῖ προσηλῆ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Οἱ ἄνθρωποι στέργουν ὅπως δὴποτε νὰ βοηθήσουν τοὺς δυστυχεῖς, νὰ ἐκφράσουν συμπάθειαν πρὸς τὰς δοκιμασίας των καὶ νὰ ἀπομάξουν τὰ δάκρυα τοῦ πόνου των, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τὸν ὄρον νὰ διασκεδάσουν, νὰ γελάσουν καὶ νὰ ἰδρώσουν εἰς σκιρτήματα καὶ πηδήματα τοῦ ἀληθῶς ἀξιοδακρύτου εἶδους τῶν ἀθλίων χορῶν τῆς ἐσχάτης σημερινῆς παρακμῆς. Ἀλλ' «ἔλαιον ἀμαρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου» θὰ ἡ-

δύνατο νὰ εἶπῃ ἢ οὕτω δῆθεν ἀνακουρίζομένη δυστυχία.

*

Ἐν Γερμανίᾳ προσεχώρῃ θὰ ἐορτασθῇ ἡ 100ετηρίς τῆς εἰς τὴν γερμανικὴν μεταφράσεως τῆς ἁγ. Γραφῆς ἐκ τῆς λατινικῆς. Τῆς ἐορτῆς θὰ μετέχωσι πᾶσαι αἱ ἐνορίας, θὰ διοργανωθῶσι δὲ πομπαί, θὰ ἐκφωνηθῶσι λόγοι καὶ κηρύγματα, ἡ δὲ γερμανικὴ νεολαία θὰ μετέσχῃ εὐρύτατα τῶν πανηγυρικῶν ἐκδηλώσεων. Κατὰ τὰς ἐορτὰς ἡ ἁγ. Γραφή θὰ διανεμηθῇ δωρεάν, εἰς τοὺς ἐκφωνηθησομένους δὲ λόγους θὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία τῆς ἁγ. Γραφῆς διὰ τὴν γερμανικὴν οἰκογένειαν καὶ τὸν λαὸν καθ' ὅλου. Ἐπ' ἰσῆς θὰ διοργανωθῶσι καὶ ἐκθέσεις τῆς ἁγ. Γραφῆς μετὰ λεπτομερειῶν περὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς διὰ τῶν αἰώνων καὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ διαδόσεώς της. Εἰδικὴ κινηματογραφικὴ ταινία θὰ παρασκευασθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰ συνεδρία κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἐξετάσασα διάφορα διοικητικὰ καὶ ἄλλα ζητήματα.

— Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῷ Καθεδρικῷ ναφ Ἀθηνῶν ἐτελέσθη μνημόσυνον τοῦ ἀεμνήστου Μητροπολίτου Ἀρσασίας Γερμανοῦ Καραβαγγέλη, ἱεροεργούντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Παρόστησαν δὲ κατ' αὐτὸ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος καὶ Ἀποκρισάριος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Χρῦσανθος, οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος καὶ ὁ πρῶην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος, τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 12 Φεβρουαρίου ἀπεφάσισεν, ὅπως ἀποσταλῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας, παρακαλουμένους, ἵνα διατάξωσι τὴν περιφορὰν δίσκου ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν ὑπὲρ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ μετὰ σχετικὴν συζήτησιν ἀπεφασίσθη, ὅπως σταλῇ ἐγκύκλιος πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας μετὰ τῆς συστάσεως ἵνα ἀποφεύγωσι νὰ δέχωνται εὐκόλως αἰτήσεις ἐπιτοῦσεως μοναστηριακῶν κτημάτων, πλὴν ἐάν πρόκηται περὶ ἐντελῶς ἀπροσόδων.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι λόφῳ ἀσθενείας καὶ γήρατος ἀπέλυσε τὸν ἐφημέριον Κεντρικοῦ αἵθεσ. Ἱερέα Παναγιώτην Παπαδόπουλον συμφώνως τῷ νόμῳ.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ὑδρας καὶ Σπετσῶν δεκαπενθήμερον ἀδειαν ἀπουσίας ἀπὸ τῶν συνοδικῶν συνεδριῶν πρὸς μετάβασιν εἰς Ὑδραν δι' ὑποθέσεις τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων κλπ ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διὰ Δ. ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησις τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας Ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου Καρμπαλιώτου, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀρτης Ἀρχιμ. Σπυρ. Σταθάτου.

— Τὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖον ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διὰ Δ. διορίσθησαν ἱεροκήρυκες τῆς μὲν Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος Ἀρχιμ. Νικηφόρος Γιαννούλης, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σερρών ὁ ἱεροδιάκονος Βασίλειος Καρδαμῆνης.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Λαρίσης ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας λόφῳ ἀσθενείας.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μεσσηνίας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἀποστέλλει δεσχεμῶς 600 ἐξ εισφορᾶς τριῶν Μονῶν τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ διὰ τὴν ἐκδοσὶν «τῆς Εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν» τοῦ Βασιλείου Ἀντωνιάδου.

— Το Ύπουργεῖον Θρησκευμάτων κλπ. ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διὰ Δ. ἐνεκρίθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 33 π.ε. ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθεῖσα ποινὴ τῆς καθαιρέσεως εἰς τὸν τέως Ἀρχιμ. Ἐδστάθιον Στάθην, καθηγητὴν τοῦ ἐν Σιδηροκάστρῳ Γυμνασίου.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ σχετικὴν πρότασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πολυανῆς ἐπέτρεψε τὴν εἰς ἱερέα χειροτονίαν τοῦ Δημητρίου Παπαδημητριάκη διὰ τὸ παραμεθόριον χωρίον Βαφροχωρίου.

— Τὸ Ύπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱ. Συνόδῳ, ὅτι διὰ Δ. ἡ τέως ἀνδρῶνα Ἱερὰ Μονὴ Ἐπάνω Χρέπας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνοουρίας ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνεξάρτητος γυναικεία Μονή, διοικουμένη κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ ἀνευ ἐπιβαρύνσεως τοῦ Ο.Α.Ε.Π.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐχορήγησεν εἰς μὲν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Δρυϊνουπέλεως μηριαίαν παράτασιν τῆς ἀδείας ἀπουσίας αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θήρας δεκαήμερον ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας, εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φωκίδος δεκαήμερον ἀδειαν ἀπουσίας εἰς Ἀθήνας καὶ Πάτρας καὶ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Τρίκκης καὶ Σταγῶν δεκαήμερον ἀδειαν εἰς Ἀθήνας.

— Τὸ Ύπουργεῖον Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι διὰ Δ. τὸ χωρίον Στροφίλων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἀποσπώμενον τῆς ἐνορίας τοῦ ἀγίου Βλασίου, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

— Ἐπίσης τὸ αὐτὸ Ύπουργεῖον ἀνακοινεῖ, ὅτι διὰ Δ. ὁ Συνοικισμὸς Κοῦνι τῆς ἱ. μητροπόλεως Ἀργολίδος, ἀποσπώμενος τῆς ἐνορίας Καρούας, ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐνορίαν.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βελλᾶς καὶ Κονίτσης ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονίαν τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ αὐτοῦ Μητροπόλει ἱεροκήρυκος ἱεροδικόνου Ματθαίου Παπαβασιλείου, χειροδοτηθέντος συγχρόνως καὶ εἰς Ἀρχιμανδρίτην.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας ἀνέφερε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι συμφώνως τῷ νόμῳ μετὰ ἐνορκον βεβαίωσιν δύο ἱατρῶν ἔπαυσεν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐν Μαράθῳ ἱ. ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τὸν αἰδεσ. ἱερέα Βασίλειον Διαμαντοπούλου.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πολυανῆς ἀνεκοίνωσε τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς ἀποστέλλει δροαμὰς 844,30, προερχομένας ἐκ περιφορᾶς δίσκου ἐν τοῖς ἱ. ναοῖς τῆς ἐπαρχίας ὑπὲρ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Καθὰ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν, ἡ ἑλληνικὴ παροικία Βουκουρεστίου, τιμῶσα τὴν μνήμην τοῦ αἰδιδίμου Μητροπολίτου Ἀρμίας εἰς τὴν ἐκείνου κεντρῶς Εὐρώπης Γερμανοῦ, ἐτέλεσε τῇ 18 Φεβρουαρίου ἐν πυκνῇ συρροῇ λαοῦ, ἐν τῷ ἐκεῖ παρεκκλησίῳ τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, ἐπίσημον ἱερὸν μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Τῆς ἐπιμνημόσυνου ταύτης τελετῆς προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Μπελτσῶν καὶ Χοτιν κ. Βησσαρίων ἀντιπροσωπεύσας τὴν ἁγίαν καὶ ἱεράν Ρουμανικὴν Σύνοδον, ὅστις καὶ ἐξεφώνησε θαυμάσιον ἐπιμνημόσυνον λόγον, ἐγκωμιάσας τὰς ἀρετὰς καὶ τὸ πανορθόδοξον πνεῦμα τοῦ μεταστάτου Ἱεράρχου συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῶν Πατριαρχείων Θεοφίλου, τοῦ αἰδεσιμωτάτου ἱερέως Κατσούλα ἀποφοίτου τῆς Θεολογικῆς σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ Διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα Σεμιναρίου Νήφων, ἀντιπροσωπεύσαντος τὸν Μακαριώτατον Πατριάρχην Ρουμανίας κ. Μύρωνα, ἐκ μέρους τοῦ ὁποῦ καὶ ὠμίλησε ἑλληνιστί, καὶ τοῦ προϊσταμένου τῆς ἑλλην. ἐκκλησίας τοῦ Βουκουρεστίου, δστις καὶ ἐπεσφράγισε διὰ καταλλήλου ἐπιμνημόσυνου λόγου τὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν. Παρῆν καὶ πλῆθος ἐπισήμων ξένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο, ἐκτός τοῦ Ἑλληνοσ Πρεσβευτοῦ καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Πρεσβείας, ὁ στρατηγὸς Castano, ὁ π. ὑπουργὸς κ. Ξένης, ὁ ἀνώτατος ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ν. Λουκασιέβσκη, ἐπιστήμονες, δημοσιογράφοι, δικασταὶ καὶ πλείστοι ἄλλοι.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐν Λονδίνῳ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας Μ. Λοχιμ. κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης εἰς ἐόρτιον λειτουργίαν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Συνδέσμου τῶν Ἑκκλησιῶν Ἀγγλικανικῆς καὶ Ὀρθοδόξου (Anglican and Eastern Church Associations) ἐγένετο ἀντικείμενον πολλῶν τιμῶν ἐκ μέρους τῶν ἀγγλικανῶν. Ἐπὶ τῇ εἰκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ὠμίλησας ἐτόνισε, μεταξὺ ἄλλων, πῶσον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπ. Παύλου ἐστὶ ὁ χριστιανισμὸς ἦτο διηρημένος, πῶσον δὲ καὶ σήμερον τὸ αὐτὸ ἀντιμετωπίζεται πρόβλημα μετὰ τῆς αὐτῆς θλίψεως καὶ στενοχωρίας. Ἡ τοιαύτη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διάσπασις σημαίνει ὅτι καὶ τι ἐν αὐτῇ διὲν ἔχει καλῶς, ὅς ἡ νόσος ἐν τῷ σώματι μαρτυρεῖ περὶ σωματικῆς τιнос ἀνωμαλίας. Πάντως—προσέθηκε—πᾶσα διάσπασις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ τραῦμα ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅμα χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς μέσον εἰς τοὺς ἐχθρούς πρὸς βλάβην αὐτῆς. Ἐνωσις λοιπὸν αὐτῆς ἐπιβάλλεται οὐχὶ δ' ὁμως καὶ κακῆ ἐνοσίε. Ἐγένετο καὶ ἐσπερινὴ συγκέντρωσις, καθ' ἣν πρὸς τοῖς ἀγγλικανοῖς ὠμίλησε καὶ αὐτὸς ὁ Μ. Ἀρχιμανδρίτης περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν τοιούτων συγκεντρώσεων διὰ τὴν διεκδύλυσαν τῆς ἐνώσεως, ὡς καὶ περὶ τῆς μεγάλης σημασίας τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ λ ἄ τ ω ν ο ς Συμποσίον. Καίμενον, μεταφράσις καὶ ἐρμηνεία ὑπὸ Ἱ. Συκουτρῆ, Ἀθήνα, τύπος Θέμιδος, Ἐκδ. Ἱ. Κολλάρου, 1934, σελ. 491.—Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἀποφασίσασα νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον τοῦ Ἀδ. Κοραῆ, ἦτοι νὰ δοθῆσιν τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐπιστήμης ἐν Ἑλλάδι διὰ πρωτοτύπων καὶ μεθοδικῶν ἀρτίων κριτικῶν ἐκδόσεων ἀρχαίων ἑλλήνων συγγραφέων καὶ νὰ διαδόσῃ τὴν γνῶσιν τῶν ἀριστοτεχνικῶν τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος εἰς μεταφράσεις νεοελληνικῆς συνοδευόμενας ὑπὸ ἐρμηνευτικῶν ὑπομνημάτων καὶ καταλλήλων εἰσαγωγῶν, καταλήπτας δὲ εἰς πάντα ἑλληνικὰ συνήθη μορφώσεως, ἤρξατο τοῦ ἐγκαιρίματός ἀπὸ τοῦ Συμποσίου τοῦ Πλάτωνος, τὴν ἐπὶ τοῦ ὁποῦ σκετικὴν ἐργασίαν ἀνήνεκεν εἰς τὸν φιλόλογον ἡρακλεῖον τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἱ. Συκουτρῆν. Τὸ ὅλον ἔργον ἀπετελέθη ἐξ εἰσαγωγῆς (σ. 15*-254*) καὶ τοῦ καίμενου (σ. 1—237), συνοδευόμενου παραλλήλως μὲν καὶ ἀντιστοιχῶς κατὰ σελίδα ὑπὸ τῆς νεοελληνικῆς μεταφράσεως, κάτωθεν δ' ὑπὸ κριτικῆς καὶ ἐρμηνευτικῆς ὑπομνήματος. Ἡ μακρὰ εἰσαγωγή, παρέχουσα ἀνεκτικῶτατα πᾶν ὅτι συντελεῖ εἰς τὴν πλήρη κατανόησιν τοῦ πλατωνικοῦ Συμποσίου, συνοδεύεται ἐν τέλει καὶ ὑπὸ πηλοροφωρῶν περὶ τῶν χειρογράφων τοῦ καίμενου καὶ τῆς διδασκαλιῆς τοῦ θέματος, ὡς καὶ ὑπὸ ἰδίου κεφαλαίου, ἐν ᾧ γίνεται ἀντιβολὴ τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Ἡ μέθοδος τῆς ἐργασίας, ἦτοι θεατικῶς ἡ ἐνταυροποιεῖται καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐκδόσεις τῆς Ἀκαδηματικῆς Βιβλιοθήκης, εἶνε ὁμολογουμένως ἡ ἀριστή, ὁ δὲ κ. Συκουτρῆς ἐν τῇ ἐνταυροποιῇ αὐτῆς ἐπέδειξεν ὅλην τὴν πλουσίαν φιλολογικὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πρὸς τὸ θέμα τοῦ ὁποῦ ἀπεδείχθη τελείως κάτοχος. Μακρὰν παντός σχολαστικισμῶ, ὑπομνηματίζει τὸ πλατωνικὸν ἔργον ὡς σύγχρονος φιλόλογος ὁ ὁποῦς εἶη εἰς τὸ σημερινὸν περιβάλλον, καὶ διὰ τοῦτο οἱ τόσων πολυγλωσσίων καὶ τόσων κρίσεων τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ πλάτους τῆς ἡμετέρας τεκμηριούσης ὑπομνηματισμοῦ τοῦ ἱκανοποιῶν πλήρως τὴν διψῶν τοῦ συγγρόνου ἀνθρώπου καὶ κερδίζον τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ ἔργον. Τούτων ἑλπίαι καὶ ἡ γλῶσση καὶ τὸ ὄψος τῆς νεοελληνικῆς ἀποδόσεως τοῦ πρωτοτύπου, διότι ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἄλλου ὁ νηφάλως καὶ ἐρῶδῶς προσανατολισμὸς πρὸς τὸ σημερινὸν ἑλληνικὸν γλωσσικὸν χάος, τὸ ὅποιον τόσος εὐχρᾶς γίνεται κατὰ τὰς τελευ-

ταίεσθε δεκαετηρίδας πρόξενον εἰς τὰς νέας γενεάς. Διὰ τούτῳ κύκλῳ τῆσδε Ἐκκλησίας» ἰδιαζούσης προσοχῆς εἶνε ἄξιον τὸ κεφάλαιον τῆσδε Εἰσαγωγῆσδε, ἐνθα ἡ σύγκρισις μεταξὺ τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος καὶ τῆσδε Χριστιανικῆσδε ἀγάπῆσδε. Ὁ κ. Συκουτρῆσδε ἐρίξει τὸν πλατωνικὸν ἔρωτα ὡσδε ἔρωτα πρὸσ ἀφῆδουσδε μὲ χαρκατῆρα παιδαγωγικὸν καὶ φιλοσοφικόν, κατὰ τὰ ἀνώτερά του πλάδια ἐμφανιζόμενον ὡσδε μυστικοπαθῆσδε προσήλωσις πρὸσ τὸ ἀπρόσωπον καὶ ἄνευ μορφῆσδε κἀλλοσδε καὶ οὕτω περιεργόμενον εἰς μεταφυσικὴν καὶ θεολογικὴν ἀρχήν. Κατὰ τὸν σ. δ (πλατωνικὸσδε) Ἔρωσδε καὶ ἡ (Χριστιανικῆ) Ἀγάπῆ ἀποκαρτεροῦνται μὲν εἰς τὴν μεταφυσικὴν τῆσδε ἀγάπῆσδε, ἀλλ' ἐνφῆ ἡ Ἀγάπῆ οὐδαμῶσδε ἔχει σχέσηιν πρὸσ τὰς αἰσθητικὰσδε γενικὰσδε καὶ, εἰδικώτερον, πρὸσ τὸ αἰσθητὸν κἀλλοσδε, εἰς τὸν Ἔρωτα τὸ αἰσθητὸν κἀλλοσδε ἀποτελεῖ τὴν κατωτάτην, ἀλλὰ καὶ ἀναγκασιώτατην ἐπιμέριδα διὰ τὴν πρὸσ τὸ ἰδεώδες ἀνάδειξιν. Ἐπιθεωτήσαν διαφορὰν ἀποτελεῖ αὐτῆ ἡ ἐννοια τῶν λέξεων Ἔρωσδε καὶ ἀγάπῆσδε, τοῦ μὲν ἀγάπῆσδε ἐκφράζοντοσδε τὴν ψυχικὴν ἱκανοποίησιν ἐσδε ἀποκτηθέντοσδε ἤδη ἡ ἐλπίζομενον ὡσδε ἀποκτηθῆ, τοῦ δὲ ἔραν ἐνέχοντοσδε τὴν ἐννοιαν τῆσδε ἐρμῆσδε μὲν πρὸσ τὸ ἀλλὰ μὴ ποτε ἀποκτώμενον. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ τῶν δύο ἐννοιῶν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰσδε μεταφυσικὰσδε τῶν βάσεισδε, ἐν γένει δ' ἡ ἀνάδειξις τῶν διαφορῶν καὶ ἀναλογιῶν τῶν ἀποδεικνύει πόσον ὀλίγωσδε ὁ σ. εἰσδεύουσαν εἰς τὸ περιεχόμενον, τὴν σημασίαν καὶ τὸ ἀτέριμον εὐροσδε τῆσδε θεμελιώδουσδε Χριστιανικῆσδε ἀρετῆσδε. Ἴσως θὰ ἠδύνατο τις νὰ μὴ συμφωνήσῃ εἰς τὴν ὑπερβολικὴν πωσδε ἐξεδανικέουσαν τοῦ παιδικοῦ ἔρωτοσδε παρὰ τοῖσδε ἀρχαίοισδε, ὀφειλομένην πιθανῶσδε εἰς τὴν πλατωνικὴν τάσιν τῆσδε ἐξάρσεωσδε τῆσδε ἠθικῆσδε ψυσιονομίασδε τοῦ Σωκράτοσδε ὡσδε ἐπ' ἰσῆσδε θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ ἡ ἀπορία διατι ἡ Ἀκαδημία ἤρξατο τῆσδε Βιβλιοθηκῆσδε τῆσδε ἀπὸ τοῦ Πλατωνικοῦ Συμποσίου καὶ οὐχι ἀπὸ ἄλλου τινὸσδε τοῦ αὐτοῦ φιλοσοφου ἔργου, πλουσιωτέρου εἰς ἠθικὰσδε ἐννοιασδε καὶ ἄρα διδακτικώτερου. Ἀλλ' ὅπωσδε ἠποτε ἡ ἐκδοσις τοῦ Συμποσίου ἐγένετο ἀπὸ πάσῃσδε ἐπόψεωσδε ἀρετία, εἶνε δ' ἄξιωσδε θερμοῶν συγχαρητῆριων ὁ κ. Συκουτρῆσδε διότι ἀνταπεκρίθη πλήρωσδε πρὸσ τὰ τὸ σχέδιον τῆσδε Ἀκαδημίας καὶ πρὸσ τὰσδε συγχρόνωσδε πνευματικὰσδε ἀνάγκασδε, εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν ὁποίων ἀποβλέπει ἡ ὀπ' αὐτοῦσδε ἰδρυσις τῆσδε «Ἑλληνικῆσδε Βιβλιοθηκῆσδε».

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

πρὸσ τὸν Ἱερομόναχον Βασίλειον Μπουλοῦκον, ἀδελφὸν τῆσδε Ἱερῶσδε Μονῆσδε τοῦ Τιμίου Προδρομοῦ τῆσδε Ἱ. Μητροπόλεωσδε Μαντινείασδε καὶ Κυνουρίας. (Ἀγνώστου διαμονῆσδε)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡσδε ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆσδε αὐτοπροσώπωσδε ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῆ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρῃ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆσδε ὡσδε κατηγορούμενοσδε ἐπὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆσδε κανονικῆσδε καὶ νομίμου Ἐκκλησίασδε τῆσδε Ἑλλάδοσδε, καταφρονήσει, ὕβρει, ἀπειθείῃ καὶ ἀνταρσίῃ κατὰ τῶν κανονικῶν Ἀρχῶν αὐτῆσδε, προτροπῆ τῶν πιστῶν πρὸσ ἀπόσχισιν ἀπὸ τῆσδε ὡσδε ἄνω Ἐκκλησίασδε καὶ ἀπειθειαν κατὰ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆσδε, καὶ ἐν γένει ἐπὶ διαφόροισδε ἀντικανονικαῖσδε πράξεσι. Προσπεδηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆσδε τῆ ὡσδε ἄνω ἡμέρῃ τε καὶ ὥρῃ, θέλεισδε δικασθῆ ἐρήμην.

νισθῆσδε τῆ ὡσδε ἄνω ἡμέρῃ τε καὶ ὥρῃ, θέλεισδε δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναισδε τῆ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδροσδε

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρασδε καὶ Παξῶν Ἀλέξανδροσδε

Ὁ Γραμματεὺσδε κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόροσδε Παπασιδέρησδε

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

πρὸσ τὸν Ἱερέα Ἰωάννην Μπουρελάκη, ἐκ Μεσοῦντοσδε Ἀρτῆσδε.

(Ἀγνώστου διαμονῆσδε)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡσδε ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆσδε αὐτοπροσώπωσδε ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῆ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρῃ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆσδε ὡσδε κατηγορούμενοσδε ἐπὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆσδε κανονικῆσδε καὶ νομίμου Ἐκκλησίασδε τῆσδε Ἑλλάδοσδε, καταφρονήσει, ὕβρει, ἀπειθείῃ καὶ ἀνταρσίῃ κατὰ τῶν κανονικῶν καὶ νομίμων Ἀρχῶν αὐτῆσδε, τελέσει ἱεροπραξιῶν παρ' ἐνοριαν καὶ γάμων ἄνευ Ἐπισκοπικῆσδε ἀδείασδε, πῆξει ἰδιοῦ θυσιαστηρίου ἄνευ Ἐπισκοπικῆσδε ἀδείασδε, παρουσιωαγωγῆ, φατρία, ἀγυρτεία, σκιανδάλῳ καὶ διαφόροισδε ἀντικανονικαῖσδε πράξεσι, πρὸσ δὲ καὶ προτροπῆ τῶν πιστῶν πρὸσ ἀπόσχισιν ἀπὸ τῆσδε Ἐκκλησίασδε καὶ ἀπειθειαν πρὸσ τὰσδε Ἀρχὰσδε αὐτῆσδε. Προσπεδηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆσδε τῆ ὡσδε ἄνω ἡμέρῃ τε καὶ ὥρῃ, θέλεισδε δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναισδε τῆ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδροσδε

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρασδε καὶ Παξῶν Ἀλέξανδροσδε

Ὁ Γραμματεὺσδε κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόροσδε Παπασιδέρησδε

Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον

πρὸσ τὸν Ἱερομόναχον Ἀρτέμιον Ξενοφωντινὸν ἢ Τσοῦγκον, Ἀγιορείτην.

(Ἀγνώστου διαμονῆσδε)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡσδε ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆσδε αὐτοπροσώπωσδε ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῆ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρῃ Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆσδε ὡσδε κατηγορούμενοσδε ἐπὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆσδε κανονικῆσδε καὶ νομίμου Ἐκκλησίασδε τῆσδε Ἑλλάδοσδε, καταφρονήσει, ὕβρει, ἀπειθείῃ καὶ ἀνταρσίῃ κατὰ τῆσδε Ἐκκλησίασδε καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆσδε, ἀναστατώσει τῶν Χριστιανῶν καὶ προτροπῆ αὐτῶν πρὸσ ἀπόσχισιν καὶ ἀπειθειαν πρὸσ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰσδε Ἀρχὰσδε αὐτῆσδε, πρὸσ δὲ καὶ διαφόροισδε ἀντιπειθαρχικαῖσδε καὶ ἀντικανονικαῖσδε πράξεσι. Προσπεδηλοῦμεν δὲ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆσδε τῆ ὡσδε ἄνω ἡμέρῃ τε καὶ ὥρῃ, θέλεισδε δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναισδε τῆ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδροσδε

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρασδε καὶ Παξῶν Ἀλέξανδροσδε

Ὁ Γραμματεὺσδε κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόροσδε Παπασιδέρησδε

**Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον,**
πρὸς τὸν ἱερομόναχον Δωρόθεον Αἰγινήτην, τέως ἐφημέ-
ριον Χράνης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.
(Ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ μέθῃ, βωμολοχίᾳ καὶ ἠθικαῖς παρεκτροπαῖς, πρὸς δὲ καὶ ἀποσχίσει ἀπὸ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπειθείᾳ καὶ καταφρονήσει αὐτῆς τε καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς καὶ διαφόροις ἀντικανονικαῖς πράξεσι. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935.

Ὁ Πρόεδρος

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος.

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

**Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον**
πρὸς τὸν ἱερέα Στέφανον Κοκκάραν, τέως ἐφημέριον Κο-
λινδρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κίτρους.
(Ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ 29 Μαρτίου ἐν. ἔτ., ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ὕβρει καὶ τύρῃ συναδέλφου, ἀποσχίσει τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀπειθείᾳ, καταφρονήσει καὶ ἀνταρσίᾳ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, διαιρέσει τῶν χρυσιανῶν καὶ προτροπῇ αὐτῶν πρὸς ἀπειθειαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἀρχῶν αὐτῆς, ὡς καὶ διαφόροις ἀντικανονικαῖς πράξεσι. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος.

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

**Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον**
πρὸς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Θεόφιλον Ζερβάκον, πρώην
προσωρινὸν ἐφημέριον τῆς ἐνορίας Πάσιου τῆς Ἱ. Μη-
τροπόλεως Κορινθίας.
(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ τῇ 5 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ. ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ ἀνηθικοῖς πράξεσι, ἀπάτῃ καὶ σφετερισμῷ ξένης περιουσίας, περὶ ἧς κατηγορίας ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Ἱερέως Δημητρίου Μπόμπολα. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935.

Ὁ Πρόεδρος

Τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

**Τὸ κατὰ τὸν νόμον 5383 Πρωτοβάθμιον
Συνοδικὸν Δικαστήριον**

πρὸς τὸν ἱεροδιάκονον Ἰωάννην Παπαδημητρίου, ἐκ
Βάβδου Χαλκιδικῆς.

(Ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλεῖσαι, βάσει τοῦ ἀρθρου 55 τοῦ ὡς ἄνω νόμου, ἵνα ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐν τῷ Συνοδικῷ Μεγάρῳ, τῇ 5 Ἀπριλίου ἐν. ἔτ., ἡμέρα Παρασκευῆ καὶ ὥρα 9 π. μ., ἵνα δικασθῆς ὡς κατηγορούμενος ἐπὶ σκανδαλώδει βίῃ, περὶ ἧς κατηγορίας ἀπελογήθης ἐνώπιον τοῦ ἐκτελοῦντος χρέη ἀνακριτοῦ Ἀρχ. Χρυσοστόμου Μπόγδη. Προσεπιδηλοῦμεν δέ σοι ὅτι, ἂν μὴ ἐμφανισθῆς τῇ ὡς ἄνω ἡμέρᾳ τε καὶ ὥρᾳ, θέλεις δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1935

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρος

Ὁ Γραμματεὺς κ. ἄ. α.

Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ Β'

Φέρεται εἰς γνώσιν τοῦ ἀγνώστου διαμονῆς ἱερομόνα-
χου Παντελεήμονος Τουτοῦλη ἀδελφοῦ Ἱερέως Μονῆς Ἀ-
γίου Τεσσαράκοντα Μητροπόλεως Σπάρτης, ὅτι διὰ τῆς
ὑπ' ἀριθ. 83 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 23 Νοεμβρίου 1934 ἀπο-
φάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου κα-
θιερέθη οὗτος ἀπὸ τοῦ ἱερατικοῦ καὶ μοναχικοῦ σχήμα-
τος καὶ ὅτι κατὰ τῆς ἀπεφάσεως ταύτης δύναται νὰ ἀ-
σχίση ἔφρου ἐνώπιον τοῦ Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δι-
καστηρίου ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δευτέρας δημοσιεύ-
σεως τῆς παρούσης γνωστοποιήσεως.

Ἐν Σπάρτῃ τῇ 28 Ἰανουαρίου 1935.

† Ὁ Σπάρτης Γερμανὸς

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΙΩΝΙΣΜΟΥ

«Περὶ προσλήψεως δύο Γραφῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου»

Προκειμένον νὰ προσληφθῶσι διὰ διαγωνισμοῦ δι-
Γραφεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καλοῦνται οἱ βουλόμενοι
ἵνα ὑποβάλωσι τῇ Ἀρχιγραμματεῖ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
σχετικὰς αἰτήσεις μέχρι τῆς 10 Μαρτίου ἐν. ἔτους. Ὁ
προσληφθησόμενος, ὡς ἄνω, Γραφεὶς, δεόν νὰ ἴδω κλη-
ρονομασίαν, διπλωματοῦχοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἢ
Πανεπιστημίου ἢ ἄλλης ὁμοταγοῦς Σχολῆς, νὰ ἔχωσι
ἀποκτήσει τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου).

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐμποίησις
ἐνεργηθησομένην δι' ἐνσφρογιστῶν προσφορῶν τὸ ἀκ-
κτημα ὀνόματι Κουρουνοῦ ἐκτάσεως δέκα στρεμμάτων
περιφερείας Κάμπου Καταπόλων Ἀμοργοῦ ἀντὶ πρώ-
της προσφορᾶς δραχμῶν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων (45
τῆς ἰ. μονῆς Χοζοβιωτίσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων
ὑπ' ἀριθ. 57 διακηρύξεως τῆς ἰ. μητροπόλεως Θήρας
συγγραφῆς ὑποχρώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται
ἐν Χώρῳ Ἀμοργοῦ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρα-
σιῶν τὴν 24ην Μαρτίου 1935 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀ-
πὸ 10—11 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς ὑ-
πογραφῆς ὑποχρώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ
βωσιν γνώσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ ἡγουμένω συμ-
βλή τῆς μονῆς Χοζοβιωτίσεως, καὶ τῇ Ἱερᾷ Μητροπο-
λίτῃ. Ἐν Θήρᾳ 20/2)35. † Ὁ Θήρας Ἀνθιμος.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου, 44, Ἀθήναι